

τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστους.

Ὁ κύριος Βασελέ — οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀνακριτής — ἦτο εὐρωστός. Ἡγάπα δὲ ἰδίως τὰ μεγάλα κακουργήματα καὶ τὰς ὡραίας γυναῖκας.

Μεθ' ὅλην τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῆς ὠχρότητα καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀνησυχίας καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν βλάβας, ἡ Ἰωάννα ἐφάνη αὐτῷ ὡραία. Τὸ πρόσωπόν του ἔλαβεν ἔκφρασιν φιλαρεσκείας καὶ ἐσκέφθη ν' ἀναπτύξῃ ἐνώπιον τῆς θελκτικῆς ταύτης νεανίδος ἄπασαν τὴν ἀξίαν του, δεικνύμενος πονηρὸς ὡς ἀλώπηξ.

Ἡ φιλάρεσκος αὕτη διάθεσις δὲν ἀπήρσεν εἰς τὴν νεανίδα.

Ὁ κύριος Βασελέ οὐδὲν παρέλειπεν, ὅπως ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων αὐτοῦ πᾶν ἴχνος δικαστικοῦ τύπου καὶ δώσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν χαρακτῆρα ἀπλῆς συνδιαλέξεως, μεταξὺ ἀνθρώπων φιλοφρόνων, συναντωμένων κατὰ τύχην ἐν τινι αἰθούσῃ.

Ὑπῆρξεν ἴσως γελοῖος, ἀλλὰ δὲν ἐπροξένει φόβον.

Ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀπέδωκε μεγίστην σπουδαιότητα ἦτο ἡ ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ γέροντος, παρ' οὗ ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἀγοράσῃ τὰς κλεῖδας τῶν νεκρικῶν ὑπογείων καὶ τὸ μυστικὸν τῆς 20 Σεπτεμβρίου, — καθ' ὅσον ἡ νεάνις, ἐν τῇ καταγγελίᾳ αὐτῆς, εἰς ταῦτα καὶ μόνον περιωρίσθη, μηδὲν ὑπαινιχθεῖσα περὶ τῶν ἐπιστολῶν τῆς κομήσεως Μαργαρίτας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

«Ἡμέραν τινά, ὁ δὸν Φερδινάνδος θηρέων ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρέων, κατελήφθη ὑπὸ φοβερᾶς καταιγίδος, καὶ μόλις ἐπρόφθασε νὰ καταφύγῃ ὑπὸ μέγα δένδρον τοῦ παρακειμένου δάσους, γνωστοῦ εἰς πάντας τοὺς κυνηγούς. Ἐκτείνεται τοῦτο ἀμφιθεατρικῶς ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους, τὸ ὁποῖον καθίσταται ἀπότομον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο διὰ σειρᾶς ἀποκρήμνων βράχων, τοὺς πρόποδας τῶν ὁποίων βρέχει ὁ Μανθαναρές· ἡ κοίτη αὐτοῦ εἶνε πρὸς τὸ μέρος τῶν βράχων στενὴ καὶ βαθεῖα. Μόλις ὁ Φερδινάνδος ἐπρόφθασε νὰ προφυλαχθῇ, ὅτε ἤκουσε γυναικείας φωνὰς ἐξερχομένας τοῦ πυκνοῦ δάσους· εἰς τὰς φωνὰς ἐκείνας ἀνεμιγνύετο καὶ ὁ μετρημένος καλπασμὸς ἵππου. Ὁ δὸν Φερδινάνδος ἐπροχώρησεν ἐκ περιεργείας, ἀλλὰ πάραυτα φοβερὸν θέαμα προσέβαλλε τὸ βλέμμα του. Εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε περίπου βημάτων, εἶδε προχωροῦσαν καὶ καλπάζουσαν ἡμίονον λευκὴν, πλουσίως ἐπισαγμένην, καὶ ὑπὸ ἰδρωτὸς περιρρεομένην· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐξήρχετο ἀφρός, ἐκ τῶν ρωθίωνων τῆς δὲ αἵμα· ἡ ἡμίονος, καλπάζουσα πάντοτε, κατήρχετο δι' ἀποκρήμνου κατωφερείας πρὸς τὸν ποταμόν, σύρουσα συγχρόνως μίαν γυναῖκα

λιπόθυμον καὶ κρεμαμένην ἐκ τοῦ ἐπιπίου· ἡ δυστυχὴς προσεπάθησεν, ἀναμφιβόλως, νὰ σωθῇ, ἀλλ' ἐνῷ κατεγίνετο πρὸς τοῦτο, περιεπλάκησαν τὰ φορέματα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου. Ἐν τούτοις ἡ ἡμίονος, ἀφρίζουσα καὶ μανιώδης, ἔσπευδε πρὸς τὴν ἄβυσσον, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἠκούοντο μηκώμενα, ὡς ἐκ τῆς καταιγίδος, τὰ ὀρμητικὰ ὕδατα τοῦ Μανθαναρέος. Ὀλίγα ἔτι βήματα καὶ ἦτε ἡμίονος καὶ ἀναβάτης θὰ ἔπιπτον ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ὅστις θὰ ἦτο καὶ ὁ τάφος τῆς. Εἰς τὴν θέαν τοῦ φοβεροῦ κιδύνου, ὁ δὸν Φερδινάνδος ἤσθάνθη φρικίαςιν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα καὶ χωρὶς ν' ἀναλογισθῇ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχε, ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ἵππου του, ἔσπευσε, καὶ ἤρπασε διὰ στιβαρὰς χειρὸς τὸ πολυτίμον φορτίον. Τὸ ζῶον κατέβαλε τελευταίαν προσπάθειαν, ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ ἐνδύματα τῆς ἀναβάτιδος ἐσχίσθησαν καὶ ἡ ἡμίονος ἐκυλίσθη μετὰ φοβεροῦ πατάγου εἰς τὸ βάραθρον, ὁ τελευταῖος δ' αὐτῆς χρεμετισμὸς ἀνεμίχθη μετὰ τὴν ἀπαισίαν βοὴν τῆς καταιγίδος καὶ τοῦ χειμάρρου, ἐνῷ τὸ σῶμα νεαρᾶς καὶ θελκτικῆς γυναικός, ἡμιθανοῦς ἐκ τοῦ τρόμου, εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τρία βήματα μακρὰν τοῦ φοβεροῦ βαραθροῦ!

Ἡ ἄγνωστος ἀναλαβοῦσα ἐγονυπέτησεν εὐλαβῶς, ἔτεινε δὲ τὴν χεῖρα μετὰ ζωνῆς ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν σωτήρα τῆς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤχος κυνηγετικοῦ κέρατος ἀντήχησεν ἐκεῖ πλησίον· ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσκήρτησεν, καὶ ὡς ὑπὸ φοβεροῦ ὀνείρου ἀφυπνισθεῖσα, ἀπέσυρε τάχιστα τὴν χεῖρά τῆς, λέγουσα διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης:

«— Ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἴσθε, κύριε, οὔτε στιγμὴν δὲν πρέπει νὰ μείνετε πλησίον μου. Φύγετε! Φύγετε, ὅσον δύνασθε ταχύτερον, σὰς ἰκετεύω· κανεὶς ἂς μὴ μάθῃ ὅ,τι ἐνταῦθα συνέβη, καὶ ὅ,τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε. ὦ, Θεέ μου! τρέμω μὴ σὰς εἶδον... ἔρχονται... δὲν ἀκούετε τὰς φωνάς... τὸν θόρυβον τῶν ἵππων!... Φύγετε, κύριε! Ὑγιαίνετε! Ὑγιαίνετε! Λησμονήσατε τὰ πάντα!...»

— ὦ! πράγματι, διέκοψεν ἡ Ἰνφάντη κιδεσιμώτατε, ἡ διήγησις, αὕτη πολὺ μὲ θέλγει καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ὅλοι ἐδῶ συμμερίζονται τὴν γνώμην μου. Ἐπομένως— ἐπρόσθεσε χαμηλοφώνως— παρατηρεῖτε μὲ πόσῃ προσοχῇ σὰς ἀκούει ὁ βασιλεὺς;

— Ὑψηλοτάτη, ἐπανελάβε μετὰ σοβαρότητος ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν διήγησίν μου. Τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δὸν Φερδινάνδος διηγείτο πρὸς τὸν πατέρα του ὅτι ἡ ἄγνωστος ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἔσωσε τὴν ζωὴν, τῷ διέφυγεν αἰφνίς, ὅτι, ὡς ἐκ τῆς ἐλγείας τῶν τρόπων τῆς καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τῶν ἐνδυμάτων τῆς, ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο κυρία ὕψηλῆς περιωπῆς, ὅτι ἔκτοτε αὕτη εἶχε καταστῇ δι' αὐτὸν τὸ ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν του καὶ τῶν ὀνείρων του καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μαδρίτην διὰ νὰ συναντήσῃ αὐτήν, ἐκρούσθη ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ

εἰς τῶν δικαστῶν τῆς Αὐλῆς, συνοδευόμενος ὑπὸ πλήθους ἰσπανῶν τοξοτῶν, προχωρεῖ πρὸς τὸν Φερδινάνδον, καὶ ἐγγίζων αὐτὸν διὰ τῆς λευκῆς του ράβδου ἀνακράζει:

«— Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως, δὸν Φερδινάνδε Πατασεράδα, σὲ συλλαμβάνω ὡς ἐνοχον ἐγκλήματος ἐσχάτης προδοσίας!...»

«— Κύριε δικαστά, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης, τί ἔπραξεν ὁ υἱός μου;... διατί κατηγορεῖται;»

«Καὶ ὁ δικαστὴς ἀπήντησεν:

«— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤγγισε τὴν βασιλίσσαν!»

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ δὲν ἔχυσε οὔτε ἓν δάκρυ. Ἀλλ' ὅτε ὁ Φερδινάνδος ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν ἵνα διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἐναγκαλισθῇ τῷ εἶπε:

«— Τώρα, δυστυχῇ μου υἱέ, θὰ ἴδῃς τὴν Μαδρίτην!...»

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ βασιλεὺς, φρικίων, ἀνέκραξεν:

— Ὁ ἀὴρ αὐτοῦ τοῦ, δωματίου εἶνε ψυχρός. Μεδίνα Τσέλι, διέταξα νὰ φροντίσῃς ν' ἀναφθῇ ἐκ νέου ἡ θερμάστρα.

— Τὴν ἤναψαν, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ μέγας ἀρχιθαλαμηπόλος.

— Κυρία, εἶπεν ἡ Ἐλισάβετ τῆς Γαλλίας κύπτουσα πρὸς τὸ οὖς τῆς Μεγάλῃς Κυρίας, ἰδέτε τὸν βασιλέα πόσον εἶνε ὠχρός!

— Πράγματι! ἀπήντησεν ἡ Μεγάλη Κυρία, ἀκόμη δὲν ἀνέλαβεν ἐντελῶς ἐκ τῆς ἀσθενείας, καὶ δὲν εἶνε καλὸν νὰ καθῆται τόσον πολὺ. Ἀλλ' ἰδοὺ, ὁ αἰδεσιμώτατος ἐτοιμάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διήγησίν του. Ἄς ἀκούσωμεν.

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος μετ' ὀλίγον ἐπανελάθεν:

— Τὸ δικαστήριον τῆς Αὐλῆς εἶνε αὐστηρόν, ὅταν πρόκειται νὰ ἐφαρμώσῃ τοὺς νόμους, τοὺς ὑπερασπίζοντας τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως ἐναντίον οἰαζθήποτε προσβολῆς, ἔστω καὶ ἀκουσίας, καὶ περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ ἔτι ἂν ἐπρόκειτο. Τὸ δικαστήριον ἔχει νόμους, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἀλλῶς τε, ὁ νόμος λέγει ρητῶς: «Ἀπαγορεύεται τὸ ἐγγίζειν τὴν βασιλίσσαν, ἐπὶ ποινῇ θανάτου», ὁ δὲ δὸν Φερδινάνδος τῆς Πατασεράδας, ἤγγισε τὴν βασιλίσσαν! Ὅθεν κατεδικάσθη εἰς θάνατον! Ὅταν ἡ εἰδησις ἐκείνη ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ κόμητος, οὗτος ἐγονυπέτησε κραυγαζών:

— Κύριε καὶ Θεέ μου! Εὐσπλαγχνίσθητέ με!

Καὶ ἐπότιζε τὴν γῆν μετὰ τὰ δάκρυά του.

Ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ εὐρισκόμενος, παρουσιάσθη ἐνώπιόν του ἀγγελιαφόρος τῆς βασιλίσσης, ὅστις τῷ εἶπε:

«— Κύριε κόμη, ὁ υἱός σας ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου τὴν βασιλίσσαν· εἰς αὐτὴν ἀνήκει νὰ πράξῃ τὸ καθήκον τῆς. Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς πληροφορήσω, ὅτι οὐδενὸς μέσου θὰ φεισθῇ, ἵνα σώσῃ τὸν δὸν Φερδινάνδον ἐκ τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὸν κινδύνου· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θ' ἀποθάνῃ καὶ Αὐτή».

Ἡ βασιλίσσα ἐτήρησε τὸν λόγον τῆς,

διότι μετ'ὀλίγον, τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1611, ἐσθέσθη αἰφνης, κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, καὶ ἐν ὄλῃ τῇ λάμψει τοῦ κάλλους της. Ὁ δὸν Φερδινάνδος προηγῆθη αὐτῆς εἰς τὸν τάφον. Ἀπέθανεν οὕτως, ὡς ὁ μεγαλειότερός του ἀδελφός, διὰ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου, αὐτός, ὁ τελευταῖος βλαστὸς τῆς οἰκογενείας τῶν Πατασεράδων.

• Μεγαλειότατε! ἡδύνασθε νὰ τὸν σώσετε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπράξατε· ἡρνήθητε τὴν χάριν τοῦ ἐνόχου, ἂν καὶ ἡ ἰδία ἡ βασίλισσα γονυπετῆς ἀπήτησεν ἐξ Ὑμῶν αὐτήν. Ἐπράξατε κάλλιστα, Μεγαλειότατε, διότι καὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, ἐδώσατε εἰς τοὺς ὑπηκόους Ὑμῶν μέγα παράδειγμα σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἐθιμοταξίας, οἵτινες εἶνε καὶ νόμοι τοῦ Κράτους!...

• Μεγαλειότατε! εἶνε μέγα παράγγελμα τοῦτο διὰ τοὺς διαδόχους Ὑμῶν, καὶ λυπούμαι, ὅτι ὁ πλησιέστερος πάντων, ὁ πρίγκηψ τῶν Ἀστούριων, δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ, ἵνα ἀκούσῃ καὶ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν ὑψηλῶν διδασμάτων, τὰ ὅποια θ' ἀφήσετε ὡς κληρονομίαν πρὸς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

— Αἰδεσιμώτατε, ἀνέκραξεν ἡ Ἰνφάντη, δὲν μᾶς εἶπατε τί ἀπέγεινεν ὁ γέρον κόμης Πατασεράδας, ὁ δυστυχὴς πατὴρ τῶν δύο τέκνων, τῶν ὁποίων μᾶς διηγῆθητε τὸ τραγικὸν τέλος.

— Οἰκτεῖρετε τὸν κόμητα, ἀπήντησεν ὁ μοναχὸς δι' ὕψους σοβαροῦ, ὑψηλοτάτη; ἔχετε ἄδικον. Ὁ γέρον ἐκεῖνος ἐσκέφθη ὅτι ἥρκει εἰς τὰ τέκνα του νὰ διδάξῃ αὐτὰ νὰ βαδίζωσι πάντοτε πρὸς τὴν δδὸν τῆς τιμῆς, τῆς εὐσεβείας, τῆς ἀρετῆς, καὶ εἶτα νὰ κυνηγῶσι τὰς δορκάδας, καὶ τὰς κάπρους, νὰ ἱππεύωσι σφριγῶντας ἵππους, νὰ μεταχειρίζωνται τὸ βαρὺ ξίφος, νὰ κέκτονται πᾶσαν ἀναγκαίαν γνῶσιν δι' ἓνα εὐγενὴ Καστιλλιανόν! Ἀλλ' αὐτὸ μόνον δὲν ἥρκει, δὲν εἶνε ἀληθές, Μεγαλειότατε! Πρέπει πᾶς εὐγενὴς Καστιλλιανὸς νὰ γνωρίζῃ ἐπίσης τὴν ἐθιμοταξίαν, τὸν αὐστηρὸν τοῦτον κώδικα, ὅστις ὑποχρεοῖ πάντας εἰς τὴν ἀκριβὴ τήρησιν τοῦ νόμου τοῦ δικαίου καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ ὅστις ἐγγυᾶται εἰς τὰ βασιλικά πρόσωπα τὸ εἰς αὐτὰ ὀφειλόμενον ἐφ' ὅρου ζωῆς σέβας. Ὁ κόμης Πατασεράδας, ὡς παρετηρήσατε, ἐτιμωρήθη, διότι ἡμάρτησε. Ὡς ἡ Ῥαχὴλ, δὲν ἡδυνήθη νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν τέκνων του, καὶ ἀπολύσας τοὺς ὑπηρέτας του πάντας, ἐκλείσθη κατὰμονος ἐν τῷ φρουρίῳ του· ἡ λύπη τὸν κατέβαλλε καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν. Ἰδοὺ διατὶ ὑπάρχει εἰς τὰ ὅρη τῆς Γουαδαραμάς ἡ ἀρχαία ἐκείνη καὶ κατερειπωμένη κατοικία. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ λάβῃ εὐσπλαγχνίαν διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων, τὴν ψυχὴν τοῦ κόμητος Πατασεράδας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν υἱῶν του, δὸν Πέτρου καὶ δὸν Φερδινάνδου.

— Ἀμήν! ἀνεφώνησαν πάντες.

— Ἀμήν! ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς βιαιάς καὶ Φίλιππος ὁ Γ'.

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐσιώπησεν. Σιγὴ θλιβερά διεχύθη εἰς τὸν βασιλικὸν ἐκεῖνον θάλαμον. Πάντων τὰ βλέμματα προσηλώ-

θησαν ἐπὶ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ σκίμποδος του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τὰ τρέμοντα χεῖλη του ἡρνοῦντο νὰ τὸν ὑπηρετήσωσιν. Ἡ ἡμέρα ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν της, τὰ δὲ βαρέα καταπετάσματα ἡμποδίζον νὰ εἰσδῇ τὸ ἀμυδρὸν φῶς. Ὁ γέρον μοναχὸς καὶ οἱ ἀκῦλοι, οἵτινες ἴσταντο περὶ τὸν βασιλέα, μετὰ μελανὰ τῶν ἐνδύματα καὶ τὰς σοβαρὰς μορφὰς των, ὁμοιάζον πρὸς συνέλευσιν φασμάτων, περικυκλούντων ἐπιθανάτιον!

Αἰφνης ὁ κῶδων τοῦ παρεκκλησίου ἀντήχησεν.

— Ὁ κῶδων σημαίνει τὸ «Χαῖρε Μαρία», ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, ἡ ἐθιμοταξία ἀπαιτεῖ τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον, ν' ἀποχωρίσων, ἐξαίρουμένων ὧσων φέρουσι τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἵνα ὁ βασιλεὺς προσευχηθῇ.

Ὁ αὐλάρχης ἔδωσε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἐγερθεὶς πρῶτος τοῦ ἐκ μεταξοπιτῶν σκίμποδος του, καὶ πάντες ἐμιμήθησαν αὐτόν, ἐξελθόντες τοῦ θαλάμου σιωπηλοί. Μόνον ἡ Ἰνφάντη Ἐλισάβετ, προτοῦ ἀναχωρήσῃ, ἐπλησίασε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὡς εἰ ἐκάλεῖ αὐτὴν νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἐξῆλθεν.

Εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τῶν ἀνακτόρων προσῆλθε καὶ ἤναψε τὰ κηρία τῆς ἀργυρᾶς λυχνίας, τῆς ἐπὶ τοῦ προσευχητηρίου τοῦ βασιλέως τεθειμένης, εἶτα δὲ ἀνεχώρησεν. Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου τότε ἐκλείσθη καὶ ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, ὁ ταπεινὸς ἱερωνυμίτης μοναχός, ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν!

— Μεγαλειότατε, εἶπεν εὐσεβᾶςτως ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐξάγων τοῦ κόλπου του προσευχητᾶριον, ἂν εὐαρεστεῖσθε νὰ γονυπετῆσθε πρὸ τοῦ προσευχητηρίου, θὰ ἀναγνώσω μεγαλοφώνως τὰς εὐχάς.

— Αἰδεσιμώτατε, κήνηντησεν Φίλιππος ὁ Γ', ἐγειρόμενος μετὰ κόπου, βοηθήσατέ με, διὰ νὰ ἐκπληρώσω τὸ εὐσεβές αὐτὸ καθήκον, ἐπειδὴ αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου πολὺ ἀδύνατον.

— Μεγαλειότατε, εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ, τὸν ταπεινὸν ἱερωνυμίτην μοναχόν, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἃς πράξῃ ὅ,τι εὐαρεστεῖτε. Ὅτε ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ὁ Β', ὁ περὶδοξὸς ὑμῶν πατὴρ, ἡσθάνθη ἐγγίζον τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, μετέβη εἰς τὴν μακαρίαν μονὴν μας τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Ἑσκουριάλ, εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔκτοτε καλεῖται «Δωμάτιον τῆς Βασιλικῆς Ἀγωνίας». Εἶχε πάντοτε πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου του, ἡ τοῦ προσκεφαλίου τῆς κλίνης του, ἓνα τῶν ἀδελφῶν μας ἱερωνυμιτῶν, διὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν του καθήκοντων.

— Ἀλλ' αἰδεσιμώτατε, ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, ἀνακῶφας αἰφνης τὴν πρὸς τὸ προσευχητῆριον πορείαν του, δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν τοῦ πατρός μου! Εἶμαι μόλις τεσσαράκοντα τριῶν ἐτῶν, ἄλλος, εἰς τὴν θέσιν μου εὐρίσκόμενος, θὰ ἐνομιζέτο

νέος· ἂν δὲ ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ ἐβάρυνεν ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἡσθένησα, τώρα ὅμως εἶμαι καλὴτέρα. Οἱ ἱατροὶ μοῦ λέγουν ὅτι εὐρίσκομαι εἰς πλήρη ἀνάρρωσιν. Ἰδοὺ τὸ ἔαρ ἔρχεται, καὶ τὸ ἔαρ εἶνε ὑγεία, ζωὴ. Οἱ κῆποι τοῦ Ἀρανζονέξ με περιμένουσι. Νομίζετε, αἰδεσιμώτατε, ὅτι ἂν μ' ἡυχάρισται ἡ ἐκεῖ διαμονή, δὲν θὰ ἡδυνάμην ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως αὐρίον;

[Ἔπεται τὸ τέλος].

Π. Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας Ἀννῶν Παπαδοπούλου, Καν Στασινοπούλου, Ἑλένην Ὀλυμπίου, καὶ κ.κ. Γεώργ. Σκληρίαν, Κων. Δευκαδίτην, Ἰωσήφ. Ἰωακείμ, Ἀγ. Νέγκαν, Δημ. Γεωργίου, Ἰω. Πέπαν, Γεώργ. Μπελώκαν, Γεράσιμον Κουντούρη, Σπυρ. Κομποθέκταν, Κων. Νάκον, Χ. Χρυσοβέργη καὶ Ἀθαν. Παναγιωτάκην. Συνοδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἀντ. Σπηλιωτοπούλου. Ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε. — κ. Ἀθ. Στοιναρῆν. Ἐλήφθη. Προσεχώ. — κ. Α.Δ. Σιμάκην. Ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. Τὰ «Εκλεκτά» ἀποστέλλονται ἐκάστην Πέμπτην, ἀπορούμεν δὲ πῶς λαμβάνετε αὐτὰ μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των! Ἰσως τοῦτο εἶναι πρόβδος ταχυδρομικῆς. — Κυρίαν Ἰωάνναν Σμυρλῆ. Ἐλήφθη συνοδρομὴ ὑμῶν. Μένουν εἰς διάθεσιν σας λ. 50. — κ. Ἀντωνίου Παπαδοπούλου. Συνολλαγματικὴ ἐπὶ Παρίσιον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀνδρ. Λ. Σύμφων. Δὲν ὑπάρχει. Τὸ ἔτερον ἀπεστάλη. — κ. Φ. Φωτόπουλου. Ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Αἰκατερίνην Φ. Διακροῦση Ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Σουλᾶκον. Θὰ μᾶς ὑπογρεύσητε. — κ. Π. Μιχ. Ζ. Σας εὐχαριστοῦμεν, ἀλλ' εἶνε ἀκατάλληλον διὰ τὰ «Εκλεκτά».

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἑξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ἐένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,450]
«Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)
«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γονζάλδης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστορήματα Δρ. 1,50 (1,70)
«Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου Δρ. 2 (2,20)
«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφελου, μεταφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
«Ἡ Ναζὴ Μαριάνθη» μυθιστορήματα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)
«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορήματα Ἰουλίου Βέρν. Δρ. 1,70 (2)
«Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου», μυθιστορήματα εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μεταφρασίς Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4 (4,50)
«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)
«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)
«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60).
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]
«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 1,50 (1,70)